

POSTANOWIENIE

15 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 15 lutego 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa D. spółki jawnej w W.
przeciwko R. R.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej D. spółki jawnej w W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z 17 maja 2023 r., XXIII Gz 279/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od D. spółki jawnej w W. na rzecz R. R. 2700 zł kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia D. spółce jawnej w W. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Powód D. sp.j. w W. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z 17 maja 2023 r., zaskarżając je w części, tj. co do pkt 1. i 3., wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, gdyż Sąd Okręgowy odrzucając pozew naruszył art. 1161 § 1 k.p.c. Ponadto skarżący

wskazał, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne: Czy potrącenie wierzytelności spółki komandytowej wynikających z usług wykonywanych przez spółkę wobec wspólnika, a nieokreślonych w Kodeksie spółek handlowych, ani w umowie lub uchwałach spółki, z zyskiem wspólnika spółki komandytowej prowadzi do uznania, że źródłem powstania wierzytelności spółki komandytowej jest stosunek wewnętrzny spółki (?) – jeżeli źródłem powstania zobowiązań wspólnika spółki komandytowej względem spółki, z której występuje jest zobowiązanie, które powstało z następujących zdarzeń: a) z czynności prawnej lub b) z aktów administracyjnych lub c) z wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym lub d) z bezpodstawnego wzbogacenia lub e) z innych zdarzeń, z którymi Kodeks cywilny łączy skutek prawny w postaci powstania zobowiązania – to czy takie zobowiązania, których źródłem są zdarzenia opisane w Kodeksie cywilnym i nie mają swojego źródła w naturze stosunku prawnego spółki handlowej, można uznać za „sprawy ze stosunku spółki” skoro nie występuje definicja legalna pojęcia „stosunków wewnętrznych spółki”, a tylko tytuł Działu III, Rozdziału 3 Kodeksu spółek handlowych brzmi „stosunki wewnętrzne spółki”?

W odpowiedzi na skargę pozwany wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się powód, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, skarżący nie sporządził w sposób prawidłowy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie czwartej przesłanki kasacyjnej. Pomimo powołania się przez powoda na naruszenie art. 1161 § 1 k.p.c. (k. 4 i 5 skargi kasacyjnej), oczywista zasadność skargi ma wynikać z „oczywistej zasadności zarzutu naruszenia 1161¹ § 1 k.p.c.” (k. 5 skargi kasacyjnej). Przy czym ten ostatni przepis nie został wskazany w ramach podstaw skargi.

Po trzecie, oczywista zasadność skargi ma według skarżącego wynikać nie tyle z naruszenia art. 1161 § 1 bądź art. 1161¹ § 1 k.p.c., co z wadliwej wykładni umowy spółki w zakresie kategorii spraw objętych zapisem na sąd polubowny. Innymi słowy, nie sposób uznać zarzutu naruszenia tego przepisu za uzasadniony bez zakwestionowania wykładni zapisu na sąd polubowny. Jednak skarżący nie wskazuje w tym kontekście na oczywiste naruszenie art. 65 k.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest natomiast zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być

przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne – niezależnie od tego, że z uwagi na zawity sposób jego skonstruowania jest niezrozumiałe – nie ma charakteru uniwersalnego, o czym przekonuje jego szczegółowość i silne powiązanie z konkretnym stanem faktycznym. Oznacza to, że znaczenie tego zagadnienia nie wykracza poza niniejszą sprawę. Skarżący dąży bowiem nie do uzyskania abstrakcyjnej odpowiedzi dotyczącej wykładni określonych przepisów, ale oceny trafności wydanego rozstrzygnięcia na płaszczyźnie subsumpcji, kontestując dokonaną przez Sądy wykładnię umowy spółki (zapisu na sąd polubowny).

Ponadto, skarżący nie przytoczył argumentów wskazujących na istnienie poważnych wątpliwości prawnych odnośnie do sformułowanego zagadnienia. Nie przedstawił poglądów orzecznictwa i doktryny, nie wskazał na możliwe rozbieżne interpretacje prawne i racje jurydyczne stojące za nimi. Uzasadnienie wniosku jest w tym zakresie lakoniczne i ogranicza się do luźnych uwag, nietworzących spójnej argumentacji (k. 9 skargi kasacyjnej).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz stosownie do art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

[SOP]

[a!]

